

Одломак из књиге Вука Стефановића Караџића *Црна Гора и Црногорци*
(1837)
(преузето са сајта www.rastko.rs)

Док сватови једу и пију дјевојка се облачи у затвореној камари, обично плачући, а око ње њена својта и пријатељице те је тјеше. Кад се приближи вријеме поласка, изведе је покривену велом њен брат или који рођак (дјевери од дома) и предаду дјеверу. У Паштровићима изнесу хљеб (пшеничан), и на њему на мјесту у мијешању за то начињеном чашу напуњену вином. У њу баци младожења прстен, а млада га извади са оба средња прста и метне пред младожењу. То се понавља три пута, затијем младожења узме прстен и наметне га млади на прст између малог и средњег десне руке. Кад су свати већ готови да устану и поведу дјевојку, даје јој се *добра молитва*.

Помози, боже, и намјери се велики добри час! Моја ћернице, бог ти дао мјесто породе девет синова и десету кћерцу за милост; два као два стара свата; два као два заставе; два као два првијенца; два као два дјевера; један добар и поштен као твој отац; а ћерка била добра и поштена као твоја мајка.

Уза сваки овај благослов сватови вичу: **Амин**. Кад сватови већ устану да пођу, онда опет на кућноме прагу простру струке, и дјевојка клекнувши на њих, отац јој, или ако га нема, који сродник који га заступа, држећи у рукама бокару вина овако даје *добру молитву*:

Помози, боже, и намјери се велики добри час! Ајде збогом моја кћерце! Из овога дома ижљегла у добри час, а у други уљегла у бољи час! Да бог да, моја кћерце, да ти расте и напредује свака твоја работа, како вода о Божићу, а лист и трава о Ђурђеву дне. И да ти сваки твој брат и пријатељ завиди на добро! И да ти у ови дом повратка више не буде, већ ако гостом кад дођеш!

А тако је отприлике благослови и свекар само другијем ријечима, кад дође у његову кућу.

У Црној Гори и у Рисну, кад сватови од младине куће хоће да пођу, изнесу један пшенични хљеб (сомун или колач) и на њему у средини на мјесту у мијешењу за то начињеном чашу с вином, и сви сватови почињу од старог свата од дома из ње помало пијну не додирујући чаше већ држећи хљеб у рукама и благосиљајући младу. Напосљетку дође хљеб у руке дјеверу, који искапи чашу и даје је млади, која је чува до вјенчања, па се онда сватови њоме обреде сркнувши помало вина. Чаша остане послуже млади за спомен и зове се *молитвена чаша*. У Дубровачком крају код католичкијех Срба, гдје је обичај да чашу с вином с једнијем вијенцем од цвијећа носи дјевер зове се *невјестина чаша* или *молитва*.